

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 9Co/151/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8714201542
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 02. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Milan Šebeň
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2015:8714201542.2

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v právnej veci žalobcu: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 792 752, právne zastúpeného Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., Pribinova 25, Bratislava, proti žalovanej: P. B., nar. XX. X. XXXX, naposledy bytom D. S. XXX/X, F., toho času na neznámom mieste, štátny občan SR, zastúpená opatrovníkom pre konanie Mgr. S. X., bývalým vyšším súdnym úradníkom Okresného súdu W., za účasti vedľajšieho účastníka na strane žalovanej Občianskeho združenia slovenských spotrebiteľov AZ, so sídlom Petrovská 10, Skalica, IČO: 42 264 154, právne zastúpeného JUDr. Jozefom Kempom, advokátom, Nám. Josipa Andriča 1, Chorvátsky Grob, o zaplatenie istiny 1.891,19 eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Poprad č.k. 17C/37/2014 - 42 zo dňa 26. 8. 2014, takto :

rozhodol:

Z r u š u j e rozsudok súdu prvého stupňa v jeho napadnutej časti, t.j. vo výroku, ktorým bola žaloba v prevyšujúcej časti zamietnutá, ako aj vo výroku o náhrade trov konania a v rozsahu zrušenia mu v r a c i a vec na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa uložil žalovanej zaplatiť žalobcovi sumu 428,30 eur so zmluvnou pokutou vo výške 0,065 % denne a úrokom z omeškania vo výške 3,275 % p. a. zo sumy 62,69 eur od 25.10.2010 do 25.10.2010, zo sumy 62,69 eur od 25.11.2010 do 28.12.2010, zo sumy 16,49 eur od 29.12.2010 do 13.1.2011, zo sumy 62,69 eur od 25.12.2010 do 13.1.2011, zo sumy 16,49 eur od 14.1.2011 do 13.2.2011, zo sumy 62,69 eur od 25.1.2011 do 13.2.2011, zo sumy 16,49 eur od 14.2.2011 do 13.3.2011, zo sumy 62,69 eur od 25.2.2011 do 13.3.2011, zo sumy 16,49 eur od 14.3.2011 do 13.4.2011, zo sumy 62,69 eur od 25.3.2011 do 13.4.2011, zo sumy 16,49 eur od 14.4.2011 do 12.5.2011, zo sumy 46,49 eur od 25.5.2011 do 13.6.2011, zo sumy 46,49 eur od 25.6.2011 do 13.7.2011, zo sumy 13,80 eur od 14.7.2011 do 11.8.2011, zo sumy 62,69 eur od 25.7.2011 do 11.8.2011, zo sumy 13,80 eur od 12.8.2011 do 13.9.2011, zo sumy 62,69 eur od 25.8.2011 do 13.9.2011, zo sumy 43,80 eur od 14.9.2011 do 28.9.2011, zo sumy 13,80 eur od 29.9.2011 do 13.10.2011, zo sumy 62,69 eur od 25.9.2011 do 13.10.2011, zo sumy 45,49 eur od 14.10.2011 do 13.11.2011, zo sumy 35,49 eur od 14.11.2011 do 22.3.2012, zo sumy 25,49 eur od 23.3.2012 do 18.01.2013, zo sumy 15,49 eur od 19.1.2013 do 19.2.2013, zo sumy 10,49 eur od 20.2.2013 do zaplatenia, zo sumy 62,69 eur od 25.10.2011 do zaplatenia, zo sumy 62,69 eur od 25.11.2011 do zaplatenia, zo sumy 62,69 eur od 25.12.2011 do zaplatenia, zo sumy 428,30 eur od 2.1.2012 do zaplatenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. V prevyšujúcej časti žalobu zamietol a zároveň vyslovil, že žiadny z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

Vychádzal zo zistenia, že dňa 30.7.2010 účastníci uzavreli Zmluvu o revolvingovom úvere č. 850000379, na základe ktorej poskytol žalobca žalovanej úver vo výške 1.170,- eur a poskytnutý úver sa žalovaná zaviazala splácať v 42 mesačných splátkach vrátane úrokov vo výške 62,69 eur. Žalovaná sa dostala do omeškania s úhradou splátok úveru už pri splátke č. 2 a napokon zaplatila len sumu 741,79 eur. Pretože žalovaná bola v omeškaní s úhradou splátky viac ako 3 mesiace, bolo jej doručené

oznámenie o okamžitej splatnosti úveru z dôvodu omeškania. Celková suma dlhu žalovanej voči žalobcovi predstavuje v súčte neuhradených splátok vo výške 1.891,19 eur. Žalobca si uplatňuje voči žalovanej aj nárok na zaplatenie zmluvnej pokuty v zmysle čl. 14 ods. 14.1 zmluvných dojednaní zmluvy o revolvingovom úvere spoločnosti Profi Credit Slovakia s.r.o.. Po právnom posúdení veci podľa hl. I. čl. 4 bodu 2 písm. f), hl. I. čl. 12, hl. XI čl. 169 Zmluvy o fungovaní Európskej únie a čl. 6 Smernice Rady č. 93/13/EHS v spojení s § 52 ods. 1, 2 a § 53 ods. 4 písm. k) Občianskeho zákonníka účinného k 30. 7. 2010 s poukazom na § 39, § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka a § 25 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch konštatoval, že vykonaným dokazovaním v súlade s citovanou právnou úpravou dospel k záveru, že žaloba je dôvodná v časti zaplatenia istiny 428,30 eur titulom dlžnej úverovej istiny, ako rozdielu medzi skutočne vyplatenou sumou žalovanej 1.170,- eur a vrátenou sumou žalovanou vo výške 741,79 eur. Pokiaľ žalobca uplatnil v konaní celkovo nárok na zaplatenie sumy 1.891,19 eur, táto suma nad výšku 428,30 eur predstavuje uplatnené úroky vyplývajúce zo zmluvy o poskytnutí revolvingového úveru, a to vo výške 76,21 % ročne pri predpokladanej výške RPMN úveru 63,32 % p.a. Vo vzťahu k tomuto uplatnenému nároku z úveru prvostupňový súd aplikoval spotrebiteľské právo, keď vzťah medzi žalobcom a žalovanou je vzťahom, v ktorom je žalovaná spotrebiteľom. Vychádzajúc z citovanej úpravy a s poukazom na Smernicu Rady 93/13/EHS o nekalých zmluvných podmienkach uviedol, že v danom prípade pri formulárovej zmluve žalovaná ako spotrebiteľka sa v porovnaní so žalobcom ako dodávateľom ocitla v znevýhodnenom postavení, ktoré viedlo k prístúpeniu na podmienky pripravené vopred žalobcom bez toho, aby žalovaná mohla ovplyvniť obsah zmluvných podmienok. Cieľom Smernice Rady 93/13/EHS je vyvážiť faktickú nerovnováhu medzi dodávateľom a spotrebiteľom pozitívnym zásahom štátu. Smernica Rady 93/13/EHS ukladá členským štátom zabezpečiť, aby spotrebiteľ nebol viazaný nekalými podmienkami a zväziť, či spotrebiteľská zmluva obsahujúca nekalé podmienky obstoje ako celok. Uplatnený úrok vo výške 76,21 % vyplývajúci zo zmluvy o poskytnutí revolvingového úveru v žalobe uplatnený je v rozpore s citovanou právnou úpravou, keď dojednaná výška úroku je neprimerane vysoká. Z úrokových mier pri poskytnutých spotrebiteľských úveroch bankami v júli 2010 súd zistil ročnú percentuálnu mieru nákladov pri spotrebiteľských úveroch 15,74 % a úrokovú sadzbu 15,02 % pri úveroch na dobu od 1 do 5 rokov. Pokiaľ žalobca uplatňuje úroky 76,21 %, tieto sú neprimerane vysoké, ktoré prevyšujú úroky v bankách o viac ako 400 %. Takéto dojednanie úrokov odporuje dobrým mravom a je v rozpore s § 39 Občianskeho zákonníka, a preto ide o absolútne neplatné zmluvné dojednanie. Vo veciach nebankových subjektov je možné vzhľadom na mieru rizika akceptovať vyššie úroky ako poskytujú banky, ale výška úrokov však nemôže byť neprimeraná. Vzhľadom na uvedené skutočnosti súd nepriznal žalobcovi právo na plnenie nad rámec sumy 428,30 eur. Súd prvého stupňa zároveň žalobcovi priznal uplatnenú zmluvnú pokutu vo výške 0,065 % denne - 23,73 % ročne, ktorej výška nie je v rozpore so spotrebiteľským právom. Rovnako s poukazom na ust. § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka v spojení s § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 3 ods. 1, § 10 písm.c) Nariadenia vlády SR č. 87/95 Z.z. priznal žalobcovi uplatnený úrok z omeškania v súlade s citovanou právnou úpravou vzhľadom na skutočnosť, že žalovaná sa dostala do omeškania so zaplatením žalovanej istiny. Výška úroku z omeškania 3,275 % ročne je v súlade s citovanou právnou úpravou. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 2 O.s.p. a vzhľadom na pomerný úspech účastníkov konania rozhodol, že žiaden z nich nemá právo na náhradu trov konania, pričom uvedené sa vzťahuje na vedľajšieho účastníka na strane žalovanej, ktorý bol taktiež pomerne úspešný v konaní.

Proti tomuto rozsudku a to proti výroku zamietajúceho žalobu a v časti výroku o náhrade trov konania podal včas odvolanie žalobca. Z odvolacích dôvodov podľa ust. § 205 ods. 2 písm. a) v spojení s § 221 ods. 1 písm. f) a h) O.s.p., podľa ust. § 205 ods. 2 písm. c) a d) a f) O.s.p. navrhol rozsudok v jeho napadnutých častiach zmeniť tak, že návrhu vyhovie aj v tej časti, v ktorej bol návrh zamietnutý a žalovanú zaviazal na zaplatenie náhrady trov konania pred súdom prvého stupňa, alternatívne aby odvolací súd zrušil rozsudok a vec vrátil súdu prvého stupňa na nové konanie a rozhodnutie. Predovšetkým namietal skutočnosť, že súd otázku odplaty neposúdil podľa príslušnej právnej normy, v dôsledku čoho nie sú správne skutkové a právne závery a otázka odplaty za úver poskytnutý na základe spotrebiteľskej zmluvy bola podľa odvolateľa v čase uzatvorenia zmluvného vzťahu medzi žalobcom a žalovaným výslovne upravená, a to v ust. § 53 ods. 6 zák. č. 40/1964 Zb., keď uvedené ustanovenie lex specialis vo vzťahu k ustanoveniam ako sú dobré mravy a ustanoveniam, ktoré sa aplikovali na výšku odplaty. Vzťah osobitnej úpravy a všeobecnej úpravy je základnou zásadou aplikácie práva, preto žalobca uvádza, že závery súdu nie sú správne, keď z vyššie uvedeného zákonného ustanovenia vyplýva, že odplaty za poskytnutie peňažných prostriedkov na základe spotrebiteľskej zmluvy sa

neporovnávajú len s odplatami bánk. Porovnávanie odplaty bánk a nebankového subjektu je nesprávne z hľadiska, kedy úrok nepredstavuje jedinou odplatu inkasovanú bankou v súvislosti s požičovaním peňažných prostriedkov. Odplatom sú totiž aj poplatky za vedenie účtu, správu úverov a pod. Okrem toho, podľa odvolateľa zákonodarca výslovne určil aj to, že pri porovnaní sa majú zobrať do úvahy najmä finančná situácia spotrebiteľa, spôsob a miera zabezpečenia záväzku, objem poskytnutých prostriedkov a lehota splatnosti. Skutočnosť, že výška odplaty za úver na základe zmluvy o revolvingovom úvere je primeraná a v súlade so zákonom je pritom možné vyvodiť porovnaním výšky odplaty z obdobia, kedy bola regulovaná. Maximálna výška odplaty za spotrebiteľské úvery v období do 10.6.2010 (§ 3 ods. 10 a 11 zák. č. 258/2001 Z.z.) bola stanovená pre rovnaký typ úveru ako bol poskytnutý odporcovi, maximálne v hodnote 76 %. Podľa Nariadenia vlády č. 238/2008 Z.z. bola maximálna výška odplaty pre zmluvy o spotrebiteľskom úvere uzatvorené od 16.5.2010 do 15.8.2010 vo výške 76 %. Podľa odvolateľa sa javí pochybne prijať vôbec závery, že odplata podľa regulácie bola primeraná a pre rovnaký spotrebiteľský úver poskytnutý v nadväznom období (30.7.2010) by išlo o neprimeranú odplatu. K zmene toho, čo je odplatom obvyklou na finančnom trhu nedochádza v priebehu dní, resp. mesiacov. Pri zohľadnení vývoja maximálnej výšky odplát pre takéto spotrebiteľské úvery podľa právnej regulácie v roku 2010 tak je zrejmé, že maximálna výška sa pohybovala v úrovni od 76 % do 79 %. Odplata za poskytnutie spotrebiteľského úveru v danom prípade podstatne neprevyšovala odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu. Rovnako sú nesprávnymi aj závery súdu vyslovujúce neplatnosť dohody o výške odplaty za úver ako celku z dôvodu rozporu s ust. § 497 a § 502 Obchodného zákonníka, keď sa účastníci dohodli o odplatnom požičaní peňažných prostriedkov. Zmluvne prejavenej vôle účastníkov konania by zodpovedalo, aby súd pri pochybnostiach o výške úrokov, teda čo je už podstatné prevýšenie, určil, aká výška je primeraná, aká už nie je a na základe akého posúdenia rozhodol. Takýto postup by mal pritom oporu aj v ust. § 502 Obchodného zákonníka. Zmluva o úvere je odplatnou zmluvou. Na jej uzavretie je potrebná dohoda o podstatných náležitostiach, ktorými je dojednanie záväzkov veriteľa poskytnúť dlžníkovi peňažné prostriedky, stanovenie sumy týchto peňažných prostriedkov a záväzkov dlžníka peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky. Samotné dojednanie o výške úrokov nie je podmienkou pre vznik zmluvy o úvere. Ak by konajúci súd dospel na základe zákonného postupu k právnomu záveru o rozpore výšky úrokovej sadzby, potom by mal podľa odvolateľa určiť, aká časť je v súlade a aká v rozpore s požadovanou výškou úrokovej sadzby.

Žalovaná ani vedľajší účastník na jej strane sa k podanému odvolaniu žalobcu nevyjadrili.

Odvolačný súd na základe podaného odvolania vec podľa § 214 ods. 2 O.s.p. prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania, preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa v jeho napadnutých častiach aj s konaním, ktoré mu predchádzalo (§ 212 ods. 1 O.s.p.) a dospel k záveru, že v posudzovanej veci nie sú splnené podmienky ani pre potvrdenie a ani pre zmenu napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa, ale rozsudok je potrebné v jeho napadnutej časti, t.j. vo výroku, ktorým bola žaloba v prevyšujúcej časti zamietnutá a v súvisiacom výroku o trovách konania zrušiť podľa § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p. a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie (§ 221 ods. 2 O.s.p.). Súd prvého stupňa totiž zaťažil konanie a následne rozhodnutie takou vadou konania, na ktorú odvolací súd prihlíada z úradnej povinnosti, keďže mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Žalobca súdu predložil žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru (Zmluvy o revolvingovom úvere č.l. 10, 11 spisu). Podľa bodu 5 tejto žiadosti predpokladaná RPMN za úver bola žalobcom určená výškou 70,02 %. V bode 7 tejto žiadosti sa uvádza, že požadovaná čiastka úveru dlžníkom (žalovaným) je maximálna a že veriteľ (žalobca) je oprávnený po posúdení schopností dlžníka splácať požadovaný úver, čiastkou jednostranne znížiť, upraviť výšku, počet a splatnosť jednotlivých splátok úveru, RPMN úveru (pričom výška úrokov a RPMN nebude vyššia, než v prípade úveru požadovaného dlžníkom v bode 5.). Následne v bode 13 sa uvádza, že riadnym vyplnením a následným podpisom tejto žiadosti/zmluvy všetkými zúčastnenými stranami uzatvoril veriteľ s dlžníkom zmluvu o revolvingovom úvere, ktorej neoddeliteľnou súčasťou sú zmluvné dojednania.

Zmluva je uzatvorená v momente zhody (konsenzu) vôle zmluvných strán s obsahom zmluvy tým, že zjavné a včasné prijatie návrhu na uzatvorenie zmluvy nadobudlo účinnosť (§ 43c ods. 2 Občianskeho

zákonníka). Včasné prijatie návrhu nadobúda účinnosť okamihom, keď vyjadrenie súhlasu s obsahom návrhu dôjde navrhovateľovi.

Okresný súd pri svojom rozhodovaní dôsledne nevychádzal z obsahu celej žiadosti a opomenul jej bod 5, ako aj bod 13. V kontexte znenia týchto ustanovení následne nesprávne vyhodnotil uplatnenú výšku úroku (76,21 % p.a.). V tomto štádiu konania sa javí, že podpis žiadosti priamo žalovanou je jej prijatím v znení údajov, ako boli vyplnené na prvej strane žiadosti. Uvedené oznámenie reflektuje na dohodu účastníkov v bode 5 žiadosti, v zmysle ktorej bolo možné dohodnúť výšku úveru, počet a splatnosť splátok úveru, RPMN, ako aj ročnú úrokovú sadzbu úveru.

Záveru okresného súdu, že uplatnený úrok vo výške 76,25 % vyplývajúci zo zmluvy o poskytnutí revolvingového úveru v žalobe uplatnený je v rozpore s citovanou právnou úpravou, keď jeho dojednaná výška je neprimerane vysoká, v tomto štádiu konania nevyplývajú zo zisteného skutkového stavu. Rovnako možno prisvedčiť odvolateľovi, že pri posudzovaní obvyklosti požadovanej odplaty sa prihliada najmä na finančnú situáciu spotrebiteľa, spôsob a mieru zabezpečenia jeho záväzku, objem poskytnutých finančných prostriedkov a lehotu splatnosti (§ 53 ods. 6 zák. č. 40/1964 Zb.).

Podľa Nariadenia vlády SR č. 238/2008 Z.z. bola maximálna výška odplaty pre zmluvy o spotrebiteľskom úvere uzatvorené od 1.7.2008 do 10.6.2010 rovná dvojnásobku pomernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov pre príslušný typ spotrebiteľského úveru platnej ku dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere a zverejnenej podľa § 7a ods. 10 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a súčasne nesmela prevýšiť sumu, ktorá zodpovedala štvornásobku hodnoty váženého priemeru priemerných hodnôt ročnej percentuálnej miery nákladov a priemernej úrokovej miery za všetky typy spotrebiteľských úverov platnej ku dňu podpisu zmluvy a zverejnenej podľa § 7a ods. 2 zákona.

Účastníci uzavreli úverovú zmluvu dňa 30.7.2010. V období od 11.6.2010 do 31.1.2013 výška odplaty za poskytnutie spotrebiteľského úveru nesmela prevyšovať výšku ustanovenú v § 3a ods. 1 nariadenia vlády č. 87/195 Zb., t.j. ku dňu 30.7.2010 výšku priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov zvýšenú maximálne o 10 percentuálnych bodov, resp. výšku trojnásobku úrokov z omeškania podľa tohoto nariadenia. Ak bola zmluva v rozpore s § 3 ods. 10 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v tom, že výška odplaty prevyšovala výšku ustanovenú nariadením vlády, bola zmluva neplatná v rozsahu, v ktorom odporovala tomuto ustanoveniu, avšak len za podmienky, že sa tomu, kto bol takouto zmluvou dotknutý, dovolal neplatne.

Z práva na spravodlivý proces vyplýva povinnosť súdu vytvoriť pre účastníkov konania procesný priestor k tomu, aby sa vyjadrili k tvrdeniam protistrany a náležite posúdili

nimi tvrdené a uplatňované skutočnosti. Uvedené znamená jednak povinnosť umožniť účastníkom účinné uplatnenie námietok a argumentov, ako aj povinnosť súdu sa s týmito námietkami a argumentmi, ktoré sú spôsobilé ovplyvniť rozhodovanie, presvedčivo v odôvodnení vysporiadať (I.ÚS 46/05, I.ÚS 353/06, II.ÚS 220/08, III.ÚS 12/07, IV.ÚS 163/08). Účastník konania má totiž právo na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany (IV.ÚS 115/03). Táto povinnosť však nebola v konaní, ktoré predchádzalo vydaniu preskúmvanej časti rozhodnutia súdom prvého stupňa náležite rešpektovaná.

Štruktúra práva na odôvodnenie je pritom rámcovo upravená v ust. § 157 ods. 2 O.s.p., v zmysle ktorého v odôvodnení rozsudku súd uvedie čoho sa navrhovateľ domáha a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca, prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhované dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

V týchto zákonných ustanoveniach sú uvedené základné náležitosti písomného vyhotovenia rozsudku, medzi ktoré patrí aj povinnosť súdu uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa môže týkať tak skutkovej, ako aj právnej stránky rozhodnutia. Nárok, eventuálne čiastočné nároky uplatňované v konaní je povinný právne posúdiť, teda vykonať hmotnoprávnu kvalifikáciu nároku. Takáto právna kvalifikácia nároku je významná predovšetkým pre potrebu posúdenia, či nárok navrhovateľa je v súlade s konkrétnym hmotnoprávnym ustanovením, ktorému možno skutkové tvrdenia žalobcu podriaďiť.

Súd prvého stupňa sa však touto zásadou dôsledne neriadil, pokiaľ výrok o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti odôvodnil len konštatovaním o neprimeranej výške ročnej úrokovej sadzby úveru, keď len stroho konštatoval, že takto určená výška úveru je neprimerane vysoká, bez uvedenia platnej právnej úpravy, dôvodov neprimeranosti takto určenej výšky úveru a zároveň uvedenia primeranej výšky úroku vzťahujúcu sa na konkrétnu prejednávajúcu vec. Veriteľ nepochybne má právo na primeranú odplatu (úrok) za poskytnutý úver a to aj v prípade, že iné nároky veriteľa zo zmluvy možno označiť za neprijateľné zmluvné podmienky.

Rozsudok súdu prvého stupňa s takto nedostatočným odôvodnením preskúmaného výroku znemožňuje odvolaciemu súdu posúdiť, či sú žalobcom uplatnené odvolacie dôvody správne a podrobiť ho odvolaciemu prieskumu z hľadiska obsahu jeho odvolacích námietok pri súčasnom rešpektovaní zásady dvojinštančnosti občianskeho súdneho konania (§ 9 ods. 1, § 10 ods. 1 O.s.p.). Rovnako neumožňuje žalobcovi a žalovanej právne relevantným spôsobom reagovať na právne závery súdu prvého stupňa, preto takýmto postupom bola účastníkom odňatá možnosť konať pred súdom, čo je podľa ust. § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p. vždy dôvodom na zrušenie rozsudku odvolacím súdom.

Predovšetkým z týchto dôvodov odvolaciemu súdu neostávalo nič iné, ako podľa ust. § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p. zrušiť rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku, ktorým bola žaloba v prevyšujúcej časti zamietnutá a v rozsahu zrušenia mu vec vrátiť na ďalšie konanie.

V ďalšom konaní bude úlohou súdu prvého stupňa v intenciách uvedeného odstrániť vyššie označenú procesnú vadu, v označenej časti opätovne rozhodnúť. Prihliadnuť pritom na rozhodné skutočnosti, ktoré vyplynuli zo všetkých vykonaných dôkazov, ako aj na skutočnosti, ktoré neboli medzi účastníkmi sporné (§ 153 ods. 1 O.s.p. v spojení s ust. § 132 O.s.p.). V nadväznosti na to sa vysporiadať dôsledne i s relevantnými tvrdeniami žalobcu v odvolaní a rozhodnutie odôvodniť tak, aby malo všetky náležitosti v zmysle § 157 ods. 2 O.s.p. a mohlo byť predmetom odvolacieho prieskumu.

V novom rozhodnutí súd prvého stupňa rozhodne aj o trovách celého konania vrátane trov tohto odvolacieho konania (§ 224 ods. 3 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Prešove pomerom hlasov 3 : 0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z.z. o súdoch v znení účinnom od 1. 5. 2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je odvolanie prípustné.